

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **Ing. P. S.**
bytem X
proti
žalované: **3. základní škola Cheb, Malé náměstí 3, příspěvková organizace**
IČO 70987165
sídlem Malé náměstí 2287/3, 350 02 Cheb

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované v řízení o žádosti žalobce ze dne 4. 3. 2024 o poskytnutí informací

takto:

- I. Žalovaná je povinna vydat rozhodnutí o žalobcově žádosti ze dne 4. 3. 2024 o poskytnutí informací do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Posouzení věci

1. Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu § 79 a násl. s. ř. s., došlou soudu dne 2. 1. 2026, se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti žalované v řízení o

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

žádosti žalobce ze dne 4. 3. 2024 o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“).

2. Ze správního spisu žalované soud zjistil následující skutečnosti: Žalobce podal žalované žádost o informace datovanou dnem 4. 3. 2024 (dále jen „Žádost“; správní spis neobsahuje doklad o doručení Žádosti žalované, ale žalovaná vyznačila na Žádost den 5. 3. 2024 jako datum doručení Žádosti žalované). Žalovaná Žádost odmítla rozhodnutím ze dne 11. 3. 2024, č. j. 216/2024 (dále jen „Odmítací rozhodnutí“). Krajský úřad Karlovarského kraje jakožto nadřízený orgán žalované zamítl odvolání žalobce proti Odmítacímu rozhodnutí a Odmítací rozhodnutí potvrdil svým rozhodnutím ze dne 23. 4. 2024, č. j. KK/1753/LP/24 (dále jen „Potvrzující rozhodnutí“). Potvrzující rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 24. 4. 2024. Žádné další listiny správní spis předložený žalovanou neobsahoval. V podání ze dne 17. 2. 2026 žalovaná dodala, že Žádost je projevem zneužití práva a poukázala na to, že žalobce neuhradil v rozporu s výzvou náklady za poskytnutí informací. Žalovaná deklarovala, že je připravena vyžádané informace žalobci poskytnout, ale jen tak, že do nich bude moci osobně nahlédnout v sídle žalované.
3. Z úřední činnosti je však zdejšímu soudu známo, že případ Žádosti nebyl Potvrzujícím rozhodnutím uzavřen. Krajský soud v Plzni totiž k žalobě žalobce rozsudkem ze dne 27. 11. 2024, č. j. 77 A 32/2024-46, který nabyl právní moci dne 7. 12. 2024, Potvrzující rozhodnutí zrušil a věc vrátil Krajskému úřadu Karlovarského kraje k dalšímu řízení (dále jen „Rozsudek“). To ostatně tvrdil i žalobce v žalobě, aniž by na to žalovaná reagovala ve vyjádření k žalobě.
4. Žalobce v žalobě tvrdil a prokazoval to listinou založenou na č. l. 5 až 8 a 16 až 19 soudního spisu, že Krajský úřad Karlovarského kraje rozhodnutím ze dne 19. 12. 2024, č. j. KK/5615/LP/24 (dále jen „Zrušující rozhodnutí“), zrušil Odmítací rozhodnutí a vrátil věc žalované k novému projednání. Žalovaná to ve vyjádření k žalobě potvrdila a doplnila, že jí bylo Zrušující rozhodnutí doručeno dne 20. 12. 2024. Tento den doručení žalovaná potvrdila i ve svém podání ze dne 17. 2. 2026. Existence Zrušujícího rozhodnutí byla tedy mezi účastníky nesporná.
5. Žalobce v žalobě tvrdil a prokazoval to listinou na č. l. 9 a 15 soudního spisu, že výzvou ze dne 15. 8. 2025, č. j. 152/2025 (dále jen „Výzva“), mu žalovaná oznámila, že za poskytnutí informace požaduje úhradu. Žalovaná to výslovně ve vyjádření k žalobě popřela. Proto soud vyzval žalobce usnesením ze dne 10. 2. 2026, č. j. 77 A 1/2026-41, aby prokázal, že mu byla Výzva doručena. Doručenkou č. l. 46 soudního spisu žalobce prokázal, že mu Výzva byla doručena dne 15. 8. 2025. Soud tak měl za prokázané, že žalovaná vyzvala dne 15. 8. 2025 žalobce k úhradě nákladů za poskytnutí informací.
6. K výzvě soudu usnesením ze dne 10. 2. 2026, č. j. 77 A 1/2026-41, žalovaná následně v podání ze dne 17. 2. 2026 potvrdila, že Výzvu žalobci řádně odeslala a změnila tím své původní prohlášení ve vyjádření k žalobě, kde tvrdila, že z její strany žalobci žádná výzva k úhradě nákladů podle § 17 InfZ zaslána nebyla. Žalovaná v podání ze dne 17. 2. 2026 uvedla, že odeslání Výzvy žalobci prokazuje doručenkou přiloženou k tomuto podání, avšak žalovaná přiložila ke svému podání doručenkou na č. l. 43 soudního spisu, která se týká doručení stížnosti žalobce podle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ proti Výzvě žalované (viz následující bod rozsudku).
7. Žalobce v žalobě dále tvrdil a prokazoval to listinami založenými na č. l. 10 až 14, 20 a 21 soudního spisu, že dne 15. 9. 2025 podal žalované a ministerstvu školství, mládeže a

tělovýchovy stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ proti Výzvě, tedy požadavku žalované na úhradu nákladů za poskytnutí informace, jelikož s výší úhrady nesouhlasil (dále jen „*Stížnost*“). Žalovaná se k tomu ve vyjádření k žalobě nevyjádřila. K výzvě soudu usnesením ze dne 10. 2. 2026, č. j. 77 A 1/2026-41, žalovaná následně v podání ze dne 17. 2. 2026 potvrdila přijetí Stížnosti a předložila doručenkou č. 1. 43 soudního spisu, prokazující doručení Stížnosti žalované dne 15. 9. 2025. Žalovaná uvedla, že se Stížností nijak nenaložila, protože jí nebyla určena.

8. Mezi účastníky řízení je nesporné vzhledem k žalobním tvrzením a vyjádřením žalované, že po doručení Zrušujícího rozhodnutí žalované dosud žalovaná o Žádosti nerozhodla a Žádost žalobce nevyřídila.
9. Soud seznámil účastníky řízení s tím, jaká skutková zjištění ohledně průběhu řízení o Žádosti předběžně učinil, v bodě 3 a 4 usnesení ze dne 10. 2. 2026, č. j. 77 A 1/2026-41, aniž s jednotlivými závěry účastníci vyslovili nesouhlas či se k nim jinak vyjádřili. Pro účastníky tedy nemůže být posouzení soudu překvapivé.
10. Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaná je nečinná, neboť dosud nevyřídila jeho Žádost. Žalovaná to ve vyjádření k žalobě v podstatě potvrdila, neboť zde uvedla, že od doručení Zrušujícího rozhodnutí dne 20. 12. 2024 neučinila žádný úkon. Žalovaná však ve vyjádření k žalobě měla za to, že žalobce nesplnil podmínku vyčerpání prostředků ochrany podle § 79 odst. 1 s. ř. s., jelikož nepodal stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) ani c) InfZ. Podle žalované je tak žaloba žalobce nepřipustná. V podání ze dne 17. 2. 2026 žalovaná dodala, že Žádost je projevem zneužití práva a poukázala na to, že žalobce neuhradil v rozporu s výzvou náklady za poskytnutí informací. Žalovaná deklarovala, že je připravena vyžádané informace žalobci poskytnout, ale jen tak, že do nich bude moci osobně nahlédnout v sídle žalované.
11. Soud vyhodnotil žalobu jako včasnou a podmínky řízení o žalobě jako splněné.
12. Podle § 80 odst. 1 s. ř. s. lze podat nečinnostní žalobu nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.
13. § 14 odst. 5 InfZ stanoví, že povinný subjekt je povinen o žádosti o informace rozhodnout ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti.
14. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009-82, platí, že je-li rozhodnutí správního orgánu zrušeno a věc je mu vrácena k novému projednání a rozhodnutí, běží lhůta pro nové rozhodnutí správního orgánu znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí.
15. I kdyby byla patnáctidenní lhůta počítána ode dne 19. 12. 2024 jako dne vydání Zrušujícího rozhodnutí (právní moci nabylo Zrušující rozhodnutí bezpečně později než bylo vydáno), skončila by žalované lhůta k vydání rozhodnutí dne 3. 1. 2025. Žalobce podal žalobu dne 2. 1. 2026, tudíž v zákonné roční lhůtě. Žaloba je tak včasná.
16. Podle § 79 odst. 1 věty s. ř. s. platí, že ten, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti

nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

17. Procesní situace, v níž se žalobce nacházel v době podání žaloby, byla již ve vztahu k uplatnění prostředků ochrany před nečinností uvnitř státní správy dle § 79 odst. 1 s. ř. s. judikaturou vyřešena. Pokud žadatel o informace podá stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ proti oznámení povinného subjektu o požadované úhradě za poskytnutí informace a nadřízený orgán povinného subjektu o ní včas nerozhodne, představuje samotné podání stížnosti uplatnění zvláštního typu prostředku proti nečinnosti povinného subjektu při poskytování informací a pro připuštění žaloby na ochranu před nečinností povinného subjektu k meritornímu přezkumu není nezbytné vyčerpat další prostředek ochrany proti nečinnosti nadřízeného orgánu povinného subjektu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2025, č. j. 1 As 208/2024-24, body 2, 7, 13 a 14).
18. V posuzované věci podal žalobce Stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace dne 15. 9. 2025. V souladu s § 16a odst. 4, 5, 7 a 8 InfZ měl nadřízený orgán žalované o Stížnosti rozhodnout do 7. 10. 2025 (7 + 15 dnů ode dne podání stížnosti), o Stížnosti však nerozhodl do dne podání žaloby. Proto se uplatní popsany judikurní závěr, že podáním Stížnosti žalobce podle § 16a odst. 1 písm. d) InfZ uplatnil zvláštní typ prostředku proti nečinnosti povinného subjektu při poskytování informací a naplnil tak podmínky řízení stanovené v § 79 odst. 1 věta první s. ř. s.
19. Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla, aby soud žalobu pro nepřipustnost odmítl, protože žalobce nesplnil podmínku vyčerpání prostředků ochrany podle § 79 odst. 1 s. ř. s., jelikož nepodal stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) ani c) InfZ. Tento procesní návrh učinila žalovaná poté, co byla informována bodem 3 usnesení soudu ze dne 7. 1. 2026, č. j. 77 A 1/2026-25, o předběžném vyhodnocení žaloby jako včasné z důvodů vymezených v předchozích dvou bodech tohoto rozsudku. Právě z těchto důvodů nebyl návrh žalované na odmítnutí žaloby opodstatněný. Pro žalovanou nemůže být závěr soudu o včasnosti žaloby překvapivý a měla možnost se k němu vyjádřit.
20. Podle § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Soud konstatuje, že výzvou ze dne 7. 1. 2026, č. j. 77 A 1/2026-25, vyzval účastníky, aby soud okamžitě informovali o vydání rozhodnutí, kdy bez takového vyrozumění bude soud předpokládat, že rozhodnutí nebylo vydáno. V podání ze dne 22. 2. 2026 žalovaná uvedla, že se rozhodla Žádost vyřídit do 14 dnů a odstranit svou nečinnost. Vzhledem k tomu, že účastníci vydání rozhodnutí netvrdili, soud o žalobě rozhodl a na další avizované úkony žalované nevyčkával.
21. Nečinností správního orgánu se rozumí objektivně existující stav, kdy v zákonem předepsaných lhůtách nedošlo k provedení příslušných procesních úkonů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS).
22. Lhůta k vydání rozhodnutí stanovená žalované zákonem marně uplynula dne 3. 1. 2025 (viz body 13 až 15 tohoto rozsudku), aniž by žalovaná Žádost žalobce vyřídila. I kdyby Zrušující rozhodnutí nabylo právní moci až dne 20. 12. 2024, kdy tvrdila žalovaná, že jí bylo doručeno, uplynula by patnáctidenní lhůta k rozhodnutí dne 6. 1. 2025.

23. Podle § 16a odst. 5 InfZ je povinný subjekt povinen předložit stížnost spolu se spisovým materiálem nadřízenému orgánu do 7 dnů ode dne, kdy mu stížnost došla, pokud v této lhůtě stížnosti sám zcela nevyhoví tím, že poskytne požadovanou informaci nebo konečnou licenční nabídku sníží úhradu, nebo vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Podle odstavce 8 tohoto zákonného ustanovení je povinen nadřízený orgán o stížnosti rozhodnout do 15 dnů ode dne, kdy mu byla předložena.
24. Žalovaná podle svého vlastního vyjádření na Stížnost, kterou obdržela dne 15. 9. 2025, nereagovala žádným ze způsobu regulovaným v § 16a odst. 5 InfZ, „administrativně ji nevyřizovala“ a je nečinná. Zda žalobce dne 15. 9. 2025 podal Stížnost přímo nadřízenému orgánu, nebylo zapotřebí zjišťovat, protože v případě této skutkové varianty by bylo rozhodnutí soudu stejné. Nadřízený orgán o Stížnosti totiž zjevně od 15. 9. 2025 nerozhodl a je též nečinný.
25. Soud tedy v dané věci shledal nečinnost žalované, resp. nadřízeného orgánu žalované při vyřizování Stížnosti proti oznámení o výši úhrady za poskytnutí informací. Dospěl pak k závěru, že žalobce se důvodně domáhá ochrany proti nečinnosti přímo vůči žalované jako povinnému subjektu. I případná nečinnost nadřízeného orgánu je přičitatelná žalované jako povinnému subjektu. Žaloba proto byla vůči žalované jakožto povinnému subjektu podána důvodně.
26. Proto soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. žalované uložil, aby ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydala rozhodnutí ve věci Žádosti žalobce. Lhůtu 15 dnů soud považoval s ohledem na dosavadní průběh řízení za přiměřenou se zohledněním výše uvedených skutečností.
27. K podání žalované ze dne 17. a 22. 2. 2026 soud uvádí, že pro posouzení nečinnosti žalované je právně bezvýznamné, jak žalovaná po obsahové stránce hodnotí Žádost a procesní aktivitu žalobce, kdy žalovaná musí při vyřízení Žádosti postupovat způsoby stanovenými v InfZ.
28. V podání ze dne 22. 2. 2026 navrhla žalovaná soudu, aby zvážil postup podle § 62 s. ř. s., neboť žalovaná činí kroky k plnému vyřízení Žádosti.
29. § 62 odst. 1 věta první s. ř. s. stanoví, že dokud soud nerozhodl, může odpůrce vydat nové rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provést jiný úkon, jimiž navrhovatele uspokojí, nezasáhne-li tímto postupem práva nebo povinnosti třetích osob, ledaže s tím tyto osoby vyslovily souhlas.
30. Již v rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č. j. 1 Ans 4/2008-62, Nejvyšší správní soud vysvětlil, že institut uspokojení žalobce po podání žaloby nelze aplikovat na řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. *„Uspokojením žalobce v rámci řízení o žalobě na ochranu před nečinností správního orgánu je vydání rozhodnutí či potvrzení. Nejedná se však o uspokojení navrhovatele ve smyslu § 62 s. ř. s., neboť přichází v úvahu pouze vydání prvního rozhodnutí, nikoliv vydání nového rozhodnutí nebo opatření, popřípadě provedení jiného úkonu ve smyslu § 62 odst. 1 s. ř. s., kterým by byla napravena nezákonnost původního rozhodnutí, opatření nebo jiného úkonu. V případě ochrany před nečinností zde totiž již ze samotné podstaty žádné původní rozhodnutí, opatření nebo úkon být nemůže.“* Pokud tedy žalovaný správní orgán vydá rozhodnutí ve věci samé a řízení o ochraně proti nečinnosti se tak stane bezpředmětným, nelze postupovat podle § 62 odst. 4 s. ř. s. a řízení zastavit pro uspokojení navrhovatele (srov. např. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1.

2017, č. j. 3 As 19/2016-32, nebo ze dne 6. 11. 2014, č. j. 4 As 213/2014-20). Proto soud podle § 62 s. ř. s. nepostupoval.

31. Soud závěrem konstatuje, že žalovaná v rozporu s výzvou soudu ze dne 7. 1. 2026, č. j. 77 A 1/2026-25, soudu zjevně nepředložila úplný správní spis spolu se spisovým přehledem dle § 17 odst. 1 správního řádu. Předložený správní spis neobsahoval doklady o doručení písemností zde založených žalované (například doklad o doručení Žádosti žalované), ani dodejky písemností doručovaných žalovanou (například doklad o doručování Odmítacího rozhodnutí žalobci žalovanou), ani Zrušující rozhodnutí včetně dokladu o doručení žalované, ani Stížnost a doklad jejím doručení žalované. Za všechny nedostatky předloženého správního spisu, které mohly ovlivnit skutková zjištění soudu, odpovídá žalovaná a mohly tak jít k její procesní tíži.

II.

Náklady řízení

32. Procesně úspěšný žalobce má podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení proti procesně neúspěšné žalované. Žalobcem důvodně vynaložené náklady řízení jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 2 000 Kč. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve lhůtě, kterou lze považovat za přiměřenou s ohledem na možnosti žalované platbu provést (srov. § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 25. února 2026

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu